

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pia Desideria

Hugo, Hermann

Mediolani, 1634

VIII. Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Ad Rom.
7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43734

Quid enim mihi est in caelo, et a te quid
Volui super terram. Psalmus.

C. Blancus fecit.

36

VIII.

Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore
re mortis huius? *Ad Rom. 7.*

Infelix! ubi nunc bona tot, qua per dita p'āgo,
Sed frustra, planctu non reuocanda meo?
Tot bona! quid repetis dolor? ah! meminisse nocebit:
Amiſſa cruciant dum memorantur opes.
Vtilius veteris fortuna nescius eſſes,
Cum mala fors fato deteriore premit.
Paſſim hominum ſatyra eſt, decepti noxa parentis,
Stultitia: ſolus ſcilicet ille reus.
Adam Adā ſimplex; Adam Adā uxorius audit,
Pluribus, aut totidem vapulat Eua probris.
Non ego ſic: ſed, ſi gemitus ſinit edere vocem,
Pars, fateor; mundi in crimine, magna fui.
Te quoque, cui primos ſtudium damnare parentes,
Peccati memorem conuenit eſſe tui.
Cum vita, & mortis non felix alea iacta eſt,
Colluſor proauis dilapidantis eras,
Credite poſteritas, Adam vos eſtis, & Eua;
Et veſtra pomum corripere manus.
Hinc nudi, gens pellicea digniſſima zona,

Et

Et pudor & dolor, & Numinis ira sumus.
 Non querar accepta tot publica vulnera cladis,
 Materies elegis sum satis apta meis.
 Ordior à cunis; hic mecum lacryma nata est;
 Hic docuit vitæ syllaba prima, queri.
 Mensis erat Maius, mensis gratissimus orbi,
 Sed, mea si reputem fata December erat,
 Septima lux ibat, quæ si suprema fuisset,
 In cineres isset muta querela meos.
 Cum tādē post luctū vteri, horribilesque ululatus,
 Progenies ceruæ parturientis eram.
 O Mater, scio, tūc Mater, noua facta Rebecca es?
 Tunc serus subiit virginitatis amor.
 Dirigit nutrix, pallens pater ora retorfit,
 Et cunæ in laeuum procubuerunt latus.
 Horror et horror erat, vox omnibus, omnib⁹ una,
 Heu puer, heu quantis gignitur ille malis!
 Atra dies Aegyptiaca dignissima nocte.
 Quā de me, licuit dicere; Natus homo est.
 Atra dies! neque te Titan, neque Cynthia norit,
 Nec statura qui Cœli tempora, lanus agit.
 Illa dies, abeat graias orsura Kalendas,
 Nullus eam cupiat mensis, habere suam.
 Si redeat, redeat piceis frontem obsita nimbis,
 Et gelidum densa grandine tansa caput.

Tunc

Tum tonitru & fulmen funesto aduerberet igitur,
 Et sibi sic hostem nouerit esse Deum.
 Sentio iam, quod fatidici plorastis amici:
 Mentitur vita, cleftydra nulla mea,
 Tanti erat hæc soboles, lacrymis assueuimus indè,
 Indè, oculos raro deseruere meos.
 Nā postquā posita est pretexta, nuce s'q, trochusque
 Et bulla ad patrios uictima facta lates,
 Tunc ego, quæ melius nescirem, discere cœpi:
 Primus erat, sortem plangere posse, dolor.
 Et vix posse datum est, sæpè obtuctata fuit mens,
 Natura impatiens sub pede colla premi.
 Surgere sæpè adnixa, suoque irrumperè Cælo,
 Nec poterat pigra tollere corpus humo.
 Tum vibrans oculos, oculos tristi imbre natantes,
 Ab superi! dixit (cætera fletus erant)
 Et rursum ah! ah! (sed per luctisonos singultus
 Ipse sibi obsistens non sinit ire dolor)
 Sic puto Rex fremuit, dum crescere cornua sensit
 Qui bos ex homine est, de boue factus homo.
 O Deus, o superi, patientia vincitur, o quis,
 Qui me mortali corpore soluat; erit?
 O quis erit? nostris qui cantet in auribus, istud
 Quod voueo toties, ilicet, o quis erit?
 Ille, necaturum mihi mergat in ilia ferrum,

Pocula Theſſalico miſceat ille fauo.
 Nec liquido plumbo, nec auaro terreoꝝ uncoꝝ,
 Mors miſera quauis conditione placet.
 A Eratos gemitu doceam mugire iuuenos,
 Suppoſito quamuis excrucienda rogo,
 Aut etiam iubeat (quamquam pudor iſta vouere)
 Inter vlyſſeos exululare lupos.
 O Deus, ò ſuperi, patientia vincitur: ò quis
 Qui me mortali corpore ſoluat erit?
 Parce Deus, ne crudelem vox impia iactet,
 In furias quando præcipitata ruit.
 Hic propè barbaries poterit clementia dici,
 Ad pœnas veniat ſi ſtupefacta meas.
 Corpora corporibus coniunxit mortua viuis
 Ille hominem, quem vix dicere fama poteſt.
 Me viuum cruciat (magis hoc ferale) cadauer?
 Nec, qua diſſidium finiat hora, venit.

AMBRO.

LIBER TERTIVS.

223

AMBROSIVS

Serm. 22.

in Psalm. 118.

Quomodo viuit anima operta mortis in-
uolucro?

COZI